

Jónás Tamás

ÚRKALAND

Korbács a perc, a másodperc galóca,
 éles penge az óra, vág a fény,
 bilincs a fényes csillogó karóra,
 a szerelem pirosuló vára kény.
 Ködökben állnak sánta, álmos örök,
 pazarló ifjak autója ragyog,
 azt álmodom, a Holdon hátradőlök,
 és nézem, hogy a földi film forog.
 S nézem a poros úrön át a rendet,
 hallgatom a kozmosz szűrt sikolyát,
 a Nap mögül egy kis istenke csenget,
 túri az ember vértés iszonyát.
 A háborúk csak robbanások innen.
 A békeidők szerelmes csaták.
 A szívekben dől össze egyszer minden.
 A holdról így lát ember, hogyha lát.
 Csak csík az idő, hullámos és érdes.
 A ködök mögött mélyfekete szél.
 A galaxis alatt egy tollas, mérges
 angyalka vadabb rendeket remél.
 Pozór viadukt minden féreglyuk csak,
 de nincsen rajtuk hasznos forgalom.
 A napszél kedves, mégiscsak arcul csap.
 S mint szárnyas ördög jön az oltalom:
 vad gyíkok szállnak át a holdi égen,
 a hatalomnak csendje sincs, de fáj.
 Itt nem viselkedhetsz máshogy, csak szépen.
 És minden szabadság kényes muszáj.

DÍSZTÁVIRAT

Reményt kapargatok, mint vart, a múltból, az emlékek nagy palotája áll.
 Borzas hajú leány az idő, gúnyol. S a halál áll némán az oldalán.
 Csöndet köpnek szívembe és a számba, két vásott, nem romló kölyök.
 Az élet tüsszentés, a halál nátha. S a lányok itt az ördögök.

Már csak nevet, ki régen úgy imádott, és reptette szíve sasmadarát.
 Más férfit paprikáznak már a táncok. És másnak nyögnek már az éjszakák.
 Nekem maradt a múlt, maradt a vénség. A kései felismerés.
 Kígyókéj, pap-pénz, siker, pávaszépség a szerelem nélkül kevés.

Horváth László Imre

NÉZD, HAVASAK A FÁK, TÉL VAN (II)

Kisregény

V

A Budán töltött két hónap után a bátyámnál húztam meg magam, a Kőbányai út melletti lakásban. Előttem költözött ki tőle egy haverja, aki még nyáron ment szét az élet-társával, és hosszú idő alatt talált csak saját albérletet. Balázs befogadott, kényelmesen éltem nála, közben a legrosszabb pillanatokban kérdezgette, mikor szedem végre össze magam, meddig kell még segíteni mindig, pénzt adni, mikor lesz rendes munkám, ezek a nőügyek is mire jók folyton.

Gyűlölöm a novembert, ezt a mostanit viszont már túlzásnak ítéltém, a szakítás, félig hajléktalanság és a moziban való napi végtelen ácsorgás és takarítás mint munka (nagyobb visszaesés volt, mint például az építkezés valaha is).

A költő barátom, akitől a viharkabátot kaptam kölcsön, elhívott egy koncertjére, ugyanis ütőhangszeren játszik, a Zeneakadémián végzett. El is mentem egy hét múlva. Nagyon alternatív volt, ütőhangszeres trió, indiai meg mindenféle szám. A végén egy saját darab, a „Beteg cimbalom”, biciklikérekén a küllőket ütögette, olyan volt, mint az eredeti cimbalomzene, az íze nélkül. Szíven ütött, hiszen a mi dolgunk Annival szintén valahogy ugyanígy alakult át. A tönkrement szerelem, dallam és íz nélküli ritmus, fémes csengés, pontos bomlás, a hiány kristálypalotája, mégis folytatódik, nincs vége.

Mindig ez a novemberi, esőáztatta város. Szantsy Miklós könyvesboltban dolgozott (amíg ki nem rúgták, természetesen), aznap, mikor ez a sor bolyongott bennem, én meg az esőáztatta Budapesten, meglátogattam a munkahelyén. Lementünk egy cigarettára és kávéra valami éjjel-nappali elé. Mondtam Szancsónak, hogy nyáron lehet keresni Isten tekintetét az égen, ilyenkor nem, a szürke ólomburok elzárja. Aztán ismerős ment el mellettünk, egyik volt egyetemi szobatársam, pár hónapja bukott le, tele voltak vele a hírek, társaival kiraboltak egy pénzszállító kocsit. Nagy csomaggal sietett valahova, köszöntünk egymásnak, de nem állt meg. Valószínűleg éppen ment a börtönbe, a nagy pakkjával, évekre.

Akkor miért vagy itt?, kérdezte Anni. Mert szeretlek, mondtam. De én nem szeretlek, mondta. Ez néhányszor lezajlott az utolsó két héten.

Balázssal elvittük a cuccaim zömét, másnap felmentem Annihoz a lakásba. Mit képzelsz, azt hiszed, feljössz csak így kufircolni?, kérdezte méltatlankodva, aztán szeretkezünk. Egy hétre rá újra felmentem, akkor rosszkedve volt, odaadta a maradék cuccomat, nagy hátitáska teletömve, megsértett néhányszor, ahogyan csak lehetett. Fogtam